

σῖνος, καὶ ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται, δυσηρεστήθη πολὺ διὰ τὸ ἐπιχείρημα· καὶ πρῶτοι μὲν ἀπῆλθον οἱ Κορινθιοὶ, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Δημάρατος, εἴτε διότι συνεμερίζετο τὴν κοινὴν ἀποδοκιμασίαν εἴτε διότι εἶχεν ἀφορμὴν τινὰ ἀγνωστον διχονοίας πρὸς τὸν βασιλέα· ὥστε ἅπασα ἡ στρατιὰ αὕτη διελύθη μὴδὲν πράξασα. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἀπαλλαγέντες ὡς ἐκ τούτου ἀπροσδοκίτως τοῦ ἐπικινδυνότερου ἐχθροῦ, ἐτράπησαν κατὰ τῶν ἄλλων· ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς τε Βοιωτοὺς καὶ τοὺς Χαλκιδεῖς ⁽¹⁾ καί, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τῆς Αἰγίνης κάτοικοι ἠθέλησαν νὰ συμμαχήσωσιν ὡσαύτως μετὰ τῶν Βοιωτῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεχείρησαν καὶ κατὰ τῆς ὀλιγαρχικῆς, τῆς πλουσίας, τῆς ἐμπορικῆς καὶ ναυτικῆς ταύτης νήσου ἀγῶνα μακρόν, ὅστις διήρκεσεν εἴκοσι περὶπου ἔτη, διεκόπη ἐπανειλημμένως ἕνεκα τῶν μεσολαβησάντων ἐν τῷ μεταξὺ μηδικῶν πολέμων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέφερε τὴν κατὰκτησιν τῆς Αἰγίνης καὶ τὴν ἔξωσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Κλεομένης καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἀγανακτοῦντες διὰ τὴν ἄδοξον ἀπὸ τῆς Ἐλευσίως ὑποχώρησιν, ἀπεφάσιον τότε νὰ ἀποκαταστήσωσιν αὐτὸν τὸν Ἴππιαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν προσεκάλεσαν, ἐν ἔτει 505, εἰς Σπάρτην, ὅπου συνεκάλεσαν καὶ ἅπαντας τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν συμμαχῶν αὐτῶν. Ἡ κατὰ τὸ προηγουμένον ἔτος πρῶτον, ὡς φαίνεται, συγκροτηθεῖσα πελοποννησιακὴ συμμαχία ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης, ἔλαβεν ἤδη τακτικωτέραν μορφήν κοινῆς συνόδου, συζητούσης τὰ συμφέροντα τῆς χερσονήσου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἀλλ' ἡ ἔκβασις τῆς συζητήσεως ἀπέδειξεν ὅτι αἱ ἄλλαι πόλεις δὲν εἶχον εἰσέτι καταντήσει εὐπειθεῖ τῶν Λακεδαιμονίων ὄργανα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Κορινθίων Σωσικλῆς ⁽²⁾ ἀπέκρουσε μετὰ πλείστης ζωνρότητος τὸ βούλευμα τῆς ἀνορθώσεως τῶν τυράννων ἐν Ἀθήναις· οἱ λοιποὶ σύμμαχοι ἠσπάσθησαν προθύμως τὴν γνώμην ταύτην τῶν Κορινθίων, ὥστε ὁ Ἴππιος, ἀφοῦ εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ μεταπεισῇ τὴν συνέλευσιν, ἐπανῆλθεν ἄπρακτος εἰς Σίγειον καὶ ἐζήτησεν ἐκεῖθεν σύμμαχον ἔτερον, φοβερώτερον, τὸν τότε βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, γενόμενος οὕτως εἰς τῶν πρωταιτίων τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀκολούθου ἑκατονταετηρίδος ἐκραγόντων μεγάλων περσικῶν ἢ μηδικῶν πολέμων ⁽³⁾. Ὁ δὲ βασιλεὺς Δαρεῖος ἀνέλαβε τὴν προ-

(1) Τῶν ζωνρηθέντων καὶ δεσμίων ἀχθέντων εἰς Ἀθήνας Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων αἱ πέδαι ἀνεκ ἕμαντο ἔτι ἐπὶ τοῦ Ἡροδότου εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Τῶν λυτρῶν δὲ τῶν αἰχμαλώτων τούτων τὴν δεκάτην ἀνέθεσα· οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Ἀθηναῖαν, κα ἀσκεύασαν ἐς ἕκ ταύτης τέθριππον χαλκοῦν, ἐστηκὸς ἐν τῇ ἀκρόπολει ἀριστερὰ τῷ εἰσιόντι εἰς τὰ προπύλαια καὶ φέρον τὸ ἐπίγραμμα τόδε (Ἡ. ἡδ. Ε 77).

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
Παῖδες Ἀθηναίων ἐργασίην ἐν πολέμῳ,
Δεσμῶν ἐν ἀχλύοντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν,
Τῶν Ἴπποιος δεκάτην Παλλάδι ἰάσθ' ἔθεσαν

(2) Σωκλῆς (Σωκλῆς), οὐχὶ Σωσικλῆς, καλεῖται ὁ ἄ. ἡ. παρ' Ἡροδότου.

(3) Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, καθ' ὃν χρόνον ὁ Κλεομένης ἐστράτευεν ἐπ' αὐτούς, ἐπεμψαν, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Κλεισθένης, πρέσβεις εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἐδρευόντα σατραπὴν, ἀδελφὸν τοῦ Δαίου, θέλοντες νὰ πεισθῶσι νὰ συμμαχήσῃ πρὸς Πέρσας ἐναντίον τῶν πολεμιῶν. Ὁ Ἀγαθένης ὁ ὄρον τῆς συμμαχίας ἔθηκε τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριαρχίας τοῦ μεγάλου βασιλέως διὰ προσφορὰ, εἰς τὸν βασιλέα ἐκ μέρους τῶν Ἀθηναίων γῆς καὶ ὕδατος. Οἱ πρέ-

